

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 21. Epistola Arnulphi Lexoviensis ad Thomam data.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

comitari jubebantur. Papa Messana sol- Sæcul. XII.
 vit mense Novembri, Salernum & Caje- A. C. 1165.
 tam divertit, tumque per Ostia Tiberina
 in vectus Ostiam appulit, ibique noctem
 illam transegit. Ubi vero altera illuxit
 dies, maxima populi frequentia, Sena-
 tores, Nobiles, Clerici, Roma egressi
 venientem Pontificem excipiunt, ramos
 olivarum portantes, summamque profi-
 tentes lætitiā. Ceteri quoque Clerici
 omnes Ordinis sui vestibis induti in via
 præstolabantur. Adfuere etiam Judæi Le-
 gem suam pro more brachiis deferentes.
 Adfuere Tribuni cum suis vexillis, Equi-
 tes, Notarii, Judices, Causidici, &
 ita solemnī pompa procedentes, alter-
 nantibus cantantium Choris, ad Palatium
 Patriarchale in Laterano deducunt. Age-
 batur dies vigesima prima Novembris,
 Indictione decima tertia. Triduo trans- to. 10. Conc.
 acto Papa, data epistola, Henricum p. 1370.
 Archiepiscopum Remensem ejusque Suf-
 fraganeos adventus sui in Urbem certio-
 res fecit, memorans, quod in itinere
 multas ab inimicis sibi structas insidias,
 nempe ab Imperatore Friderico & Schis-
 maticis, quos tuebatur, evasisset.

§. XXI.

*Epistola Arnulphi Lexoviensis ad
 Thomam data.*

Sub idem tempus, cum Thomas Can-
 tuariensis

1. ep. 85.
 tom. 2.
 Spicil.
 p. 485.

Secul. XII.
A.C. 1165.

tuariensis ad Arnulphum Episcopum
Lexoviensem, magna auctoritate in Cu-
ria Angliæ fulgentem, literas dedisset,
ille scripta prolixa epistola respondit, in
qua summatim dicebat: *Aliqui ex tribu*
illorum, qui se se arcanas aliorum cogi-
tationes perspicere putant, existimabant,
te ambitione duci, tibi que jam Archi-
episcopo eandem mentem ac olim Cancel-
lario durare, qua potestatem tuam ultra
omnes limites proferre ac Regis potentia,
quam a te habet, æqualem reddere cupe-
res. Te hocce consilio Regiæ voluntati
mature obstitisse, ut isto exemplo ceteros
omnes terres. Narrabant non nulli,
te in medio amicorum tuorum sedentem
sæpius dicere; incautæ Principis juven-
tuti non esse adulandum, sed virili vigore
resistendum. Nemini magis quam tibi
exploratam esse ejus indolem, nec ipsum
nescire, quam necessaria sibi esset tua opera.
Talia ad Regis aures deferebantur, qui
ira accensus dicebat; opus sibi esse omni-
bus viribus suis & tota industria, quia
Dignitas Regia periclitaretur; non ipsum
latere inflexibile tuum ingenium, quod
te a cæpto desistere nunquam sineret.

Verum eventus omnes suspiciones di-
luit. Cumque hodie bona fides tua cunctis
evidenter constet, letantur prohi, &
inimici tui pudore afficiuntur. Liqueat,
quod Justitiam & Ecclesiæ libertatem

• omni-

omnibus commodis vitæ hujus præposueris, & si novos abusus inuehentes consentire voluisses, non solum pace frui, sed etiam cum Principe regnare potuisses. Semper invictus in defensione bonæ causæ stetisses, nisi pugnantem illi ipsi destitissent, quorum plurimum intererat, eandem causam tueri; sed eorum ignavia inimicis tuis animos addidit. Quantum in te fuit, vitam ipsam periculo exposuisti; Rex tamen tibi perpercisse, & dum injecto terrore constantiam tuam frangere conabatur, amicitia in te affectum non exuisse videtur. Fugam tuam antevertere potuisset, si adhibuisset potentiam suam, & in Anglia detento tanta Regi nocendi facultas tibi non fuisset, nec inimicis tam obvia ipsius famam denigrandi occasio.

Perpende, quæso, qualis sit causa tua, quis Adversarius, qui adjutores tui. Causa tua manifeste justa est, quia pro libertate Ecclesiæ decertas, quæ salva fide oppugnari non potest. Sed Adversarium babes, cujus astutiam remoti, potentiam vicini, subditi severitatem, metunt. Quem prospera fortuna tam delicatum effecit, ut si minimum quodcumque cupientis nutum neglexeris, atrocem injuriam existimet. Non nunquam humilitati & patientiæ tractabilem se præbet, sed vim omnem repellit, nec quidquam invitus facere videri sustinet, gloriæ usque adeo
Hist. Eccles. Tom. XVII. M m cupi-

Causa
S. Thomæ.

Sæcul. XII.
A. C. 1165.

cupidus, ut etiam assentatores placeant. Hinc tibi a cunctis Suffraganeis tuis perfide deserto, nihil ab eis præsidii sperare licet. Quo pacto enim dissensionis auctores pacem concilient? In minore gradu constituti plerique sincere te amant, sed timor exilii revocat; quare præter suspiria & vota secreta nihil remedii offerunt.

De Principibus quid dicam? nemo nescit, eos quodam conjurationis genere contra Ecclesiæ emolumentum & dignitatem coivisse, quia sibi persuasum habent, Ecclesiam non nisi detractis Sæcularium spoliis ditescere & extolli. Favente hac occasione, eo ardentius operi insistent, dicuntque, sibi salutem Reipublicæ unice curæ esse, non oportere hujus Regis minorem esse Dignitatem quam Antecessorum suorum, quorum neutiquam tanta fuisset potentia. Ad conservandam regiam dignitatem necessaria fuisse, aiunt, quæcunque olim tentata fuere, etiamsi tam Fidei quam rationi adversentur. Re vera autem Regi blandiuntur, atque ad suscipiendum malæ causæ præsidium impellunt, ut tandem acciso ejus auctoritate & potestate, quod futurum sperant, ipsi veteri criminum suorum impunitate gaudere possint.

Si auxilium exterorum spectes, initio quidem subsidia liberaliter & abunde offerunt,

offerunt, sed tempore affectus languet, Sæcul. XII. A.C. 1165.
 & expensarum moles munificentiam mi-
 nuit. Parce igitur recipienda sunt, quæ
 nobis solius caritatis causa donantur, &
 aliqua etiam recusanda, ne fons obstrua-
 tur. Hæc omnia tibi mature & serio
 pensanda sunt.

Tutissimum erit moderatione uti, in
 adversis non desperare, nec obstinate in
 causæ tuæ bonitate confidere. Quodcun-
 que crimen non est, nec fidem lædit, tole-
 rari debet, quæque corrigi non possunt
 ad tempus dissimulari. Non semper eo-
 dem res humanæ hærent loco, Deusque, Arnulphus Lexoviensis.
 ut lubet, corda Principum convertit.
 Interim si favens occasio se offerat, pre-
 bende capillitium, aut si proponantur tibi
 pacis conditiones, noli singulos articulos
 subtilius discutere, ne rixæ renoventur.
 Promissa generalia non respuas, satisque
 tibi sit, si speciatim nulla inseratur con-
 ditio, quæ libertatem Ecclesiæ præfracte
 destruat. Noli in oculis hominum vicisse
 videri, sed potius Regi victoriæ honorem
 concede, & gloria tua sit bona coram
 Deo conscientia.

Ego quidem fideliter & per amice tibi
 serviam, non ignarus, quod fortunas tuas
 & te ipsum quasi victimam pro Fratri-
 bus tuis offeras. Verum arte opus erit;
 quare me tibi omnino contrarium fingam.
 Si enim me amicum tuum profitear, nemo
 Mm 2 fidem

Sæcul. XII. *fidem habebit, nemo me audiet. Utilior*
A.C. 1166. *tibi erit pia simulatio. Interim solatium*
cape, Rege in has regiones adveniente,
opportuni, qui te amant, non nihil
tentabunt. Quin etiam Henricus mol-
lescere dicitur, quia timet, ne Franci,
vicini, aut ipsius etiam subditi quidquam
moveant, & præterea, quia Papam sibi
indignari non nescit. In fine epistolæ
Arnulphus Thomam monet, ut hæc ar-
cana nemini mortalium aperiat.

§. XXII.

Canonizatio Caroli Magni.

ap. Bol. 28.
Jan. to. 2.
p. 888.
Chro Gaufr.
Vosiens.
p. 314. Chr.
Ademari
p. 169.

Fridericus Imperator, Aquisgrani Co-
 mitia generalia ad Natalem Domini
 anno millesimo centesimo sexagesimo
 quinto celebrans, rogatus ab Henrico
 Rege Angliæ, consentientibus idque
 suadentibus omnibus Optimatibus tam
 Sæcularibus quam Ecclesiasticis, corpus
 Imperatoris Caroli Magni de terra le-
 vari iussit. Ad eum enim Catalogo Sancto-
 rum inscribendum conventum hunc
 convocaverat; quod vigesima nona De-
 cembris peractum. Idque Fridericus Im-
 perator in Bulla sua aurea octava Januarii
 anno millesimo centesimo sexagesimo
 sexto data testatum facit. Quidam il-
 lius ævi Scriptor memorat, corpus Caroli
 Magni in Lypsanotheam auream gem-
 mis distinctam missum fuisse, & Festum
 ejus